

Átjární, csoportosulni tilos!

Koppányi Szabolcs - 2020-08-18 06:28:22

fotó: Koppányi Szabolcs

Autóval a Zemplénből hazafele tartottunk Debrecenbe, nem rohanva, de ütemesen. Utazás a zsongító melegben, meglehetősen üres benzintankkal, némileg aggódóan tekintgetve jobbra-balra, merre találunk kutat. Úgy is lesz hamarosan. Olyan nincs, hogy nincs. A mobil internet is jelezte, hamarosan előttünk lesz egy.

Abaújszántón, ezen a bő 3 ezres borsodi településen jelezte a gép, hogy lesz nafta. Azért biztosra menve megállítottunk egy helybélit, aki maga mögé bökött, oda, ahol a közeli távolban egy templom körvonalazódott: „Na, addig kell elmenni, ott a benzin.”

Felderültünk, hiszen még kerülni sem kellett miatta, ráadásul nem reméltük, hogy valóban találunk egy ilyen csepp községben üzemanyagot.

A templom is egyre nagyobb lett előttünk, kedélyesen társalogva haladtunk felé, tudva, rögtön feltűnik az általunk várt jellegzetes, pár karos tégladobozból álló telep, ahol besorolunk a megfelelő alkalmatosság mellé megetetni a négykerekű jószágot.

Aztán a templomot oldalba kaptuk, túlhaladtunk rajta jobbról – majd fél kilométer múlva tépelődve megfordulva a másik oldalról is. Benzinkút azonban sehol. Lehet, a lakos tágan értelmezte a „templom mellett” útbaigazítást? Mondjuk, az első alkalommal (amikor jobbról öleltük a templomot) felvillant egy rozsdás konzerv halmaz a padkánál, egy trafikosbódéval mellette, bármiféle beállók nélkül, csak úgy odarakva az út mellé, mint egy buszmegálló, de kizárt, hogy az működő benzinkút legyen. Tovább tudakozódtunk.

Egy idős ember a nem messzi boltba igyekezett, mellette lefékeztünk, ugyan mondja már meg, hol

van a templomnál az a bizonyos benzinkút, mert valaki biztosan eldugta előlünk, nem leljük. A bácsi értetlenül nézett ránk, majd szemében némi szánakozással a szerinte egyértelmű együgyűségünk felett odavágta: „hát, ha onnan jönnek, hogy tévesztették el, csodálom, ha nem látták?!”

A kormányzó fickó mellettem szolid káromkodásba kezdett, ami részben szólt annak, hogy a bácsi szerinte szintén nem használható infóval akart megetetni minket, másfelől azért, mert csak... A helyzet hozta magával. Tökölünk és forgolódnunk egy faluban, ahol még hülyének is néznek minket, ahelyett, hogy elárulnák merre az a csodakút, mi pedig mehetnénk dolgunkra végre.

Én konstruktívabb lévén ismét kérdeztem: „arra a roncsalmazra gondol?” Az öreg láthatóan valamelyest a szívére véve ezt a jellemzést, kihúzva magát, mint igazi abaújszántói lokálpatrióra, s így reagált: „milyen roncs? Az a mi benzinkutunk. Működik. Igaz, csak egyféle benzint ad, de ad.” Mi összenéztünk, köszöntük a tájékoztatást, s fordulásba helyezve az autót még elért bennünket a férfi utolsó utáni belső információja: „de most szombat dél körül van, hú, akkor lehet, Sanyi, a kútkezelő elment ebédelni. Amúgy ott lesz a bódében bent. Azért nem láthatták, mert minek jönne elő. Kopogjanak be, s intézkedik! Már ha nem ebédel...”

fotó: Koppányi Szabolcs

Újra megközelítettük az egyébként 100 méterre se lévő tereptárgyat. Tényleg benzinkút! Sőt bódé is van mellette. Sanyi, sehol... A komám (a kormányos) most már röhögve káromkodott. Ilyen is van az EU-ban, öcsém! Aztán felvetette: ha ilyen kívül, milyen lehet belül... Ha nyitva is lenne, merjen innen tankolni? Mondjuk, akadémikus vita volt ez saját magával, hisz nem volt kivel biznisszelni, így tovább gurultunk.

Benzinünk végül 10-20 kilométer múlva lett egy általunk is elsőre felismerhető kútról – a kocsi futotta addig –, ám ezt a rozsdától megevett, útszéli modern installációnak sem utolsó töltőállomást magunkkal vittük szívünkben. Aki arra jár, ne tévessze meg a látszat! Féket be és tessék kopogni, netán dudálni, s minden bizonnyal lesz benzin! Szinte a templom tövében.

[Itt olvasható a többi REGGELI FELES](#) - a Debreciner ébresztőrovata.